

Jana Dohnalová

Trubecký komplex

Divadelní scénář

/Zatím co Oidipův komplex by se dal definovat, jako fixování na matku, Trubecký komplex se dá definovat jako fixování na nymfomanku./

Osoby:

Terapeut- Ruda

Pacienti-

Ota - Ota

Alois -Robert

Inženýr -Perry

Venca - Pepa

Karel - Láňa

Irenka - Jitka

Na scéně je místnost Psychiatrické léčebny.

Uprostřed scény jsou do kruhu rozestavěné dřevěné obyčejné židle. Po levé straně diváka je věšák s pánským kloboukem, dámským kloboukem, dámskou sukní, halenkou, pánskými kalhotami a pánskou vestou a černým deštníkem, některé věci se valí i pod věšákem.

Po pravé straně diváka stojí stůl s lampou a připraveným papírem. kousek dál pak stojí hliníkový žebřík.

Na jedné z židlí sedí terapeut v bílém plášti, do jehož cípu si intenzivně čistí brýle.

Střídavě přes ně kouká a zase si je čistí, tu a tam na skla dýchne. Mírně se pohupuje na židli a ta při tom monotonně vrže - reprodukováný zvuk vrzání.

Naproti němu sedí Alois. V proužkovaném županu, bosé nohy zasunuté do pantoflí. Má ovázanou hlavou bílým obvazem, který vzdáleně připomíná turban.

Dívá se nepřítomně dopředu, jakoby přes svět který stojí přímo před ním, do nějakého dalšího světa, do světa jeho vlastního, o kterém nikdo nic neví a do kterýho nikomu nic není. Neustále cosi počítá na prstech a pokaždé, když dojde k číslu pět, zarazí se, nevěřičně zavrtí bíle ovázanou hlavou a začne nepřítomně počítat znovu.

Terapeut dočistí brýle, utichne i reprodukováný zvuk vrzání. Terapeut si brýle nasadí a podívá se nervózně na hodinky. Nervózně se rozhlédne kolem. Do ticha zní jen Aloisovo počítání do pěti.

Přichází Ota, i on se šourá v pantoflích a v pyžamu v ruce má kelímek s práškama.

Ota: Brej den pane doktor.

Posadí se na židli vedle Aloise. Každý z prášků, ještě dříve než jej spolkně, důkladně prohlédne proti oknu.

Ota: Pane doktor, prosím vás na, co je ten kulatej oranžovej prášek?
Prohlíží si prášek proti světlu, terapeut se znovu podívá na hodinky a odpovídá mu jakoby mimochodem.

Terapeut: Ty sou na to, aby vám zabíraly ty červený.

Ota: Já ale žádný červený nedostávám pane doktor.

Terapeut: To máte pravdu, nedostáváte a víte proč je nedostáváte...protože momentálně nejsou na skladě. Z VZP jsme na ně nedostali dotaci. Kde jsou prosím vás ostatní, couráte se, jako švábi na pivo.

Ota: Sou ve vyšetřovně pro prášky.

Terapeut: Vyšetřovnu mají kdyžtak na policii, my tady máme kdyžtak ošetřovnu.
V tom vstoupí Venca a Inženýr. I oni jsou oblečeni do pyžama a obuti do pantoflí. I oni si nesou kelímky s léky, posadí se na volné židle.

Terapeut: Tak už jsme alespoň všichni? Můžeme začít?
Rozhlédne se kolem.

Plaše vstoupí Karel. Mírně se ukloní. Na rozdíl od všech ostatních má na sobě kravatu a oblek.

Terapeut: - /přísně /Kde se prosím vás couráte, vy nevíte, že začínáme v půl?

Karel: Já se strašně omlouvám, já jsem zabloudil, já vám chci jen říct, že sem vůbec nepatřím a, že za chvíli mám konferenci, takže bych poprosil, kdyby se to mohlo nějak rychle vysvětlit. Pochopte, opravdu strašně spěchám!

Terapeut: Nebojte, hned dostanete slovo, teď se tamhle hezky posaďte. Má někdo nějakou aktualitu, stížnost, poučení, zkrátka něco, co by nám chtěl na úvod říci?

Ticho

Karel: Já ale vážně hrozně spěchám, kdyby to šlo...

Terapeut: Chodíte pozdě a ještě rušíte, koukejte se tamhle hezky posadit.

Karel si poslušně dřepne na poslední volnou židli.

Terapeut: Tak a teď bych prosil jestli má někdo tu aktualitu.

Venca: Já bych mil aktualitu. Ota mi včera o přestávce sežral svačinu!

Ota: Hle to není žádná pravda, když vona tam ležela tak vopuštěná. A víš, že jsme se posledně učili, že bonzovat se nemá.

Terapeut: Myslím, že každý tu dostáváte tolik jídla, aby jste neumřeli hladu.

Venca: Když von je hrozně Nenažranej!

Terapeut: Ale no tak pánové, chováte se tu jak malý. Aby jsme to nějak vyřešili po skupině zaplatíte každé pět korun pokuty. Ota za to aby věděl, že se cizí svačiny nejedí a Venca za to, že žalovat se nemá.

Terapeut si spokojeně promne ruce, je rád, že to tak geniálně vyřešil.

Terapeut: Tak a teď aby jsme přešli k dnešní skupině. Dneska si budeme povídat o tom, proč jste se tady ocitli. Každý nám teď poví svůj příběh.

Ticho.

Ota: Tak začnu třeba já.

Karel: Ale stručně pane kolego, já opravdu spěchám.

Ota: Já jsem tady s paranoidní psychopatózou. A řeknu vám, i jak jsem k tomu přišel.... měl jsem jednu takovou a ta mi úplně zničila život. Nejdřív jsem nevěděl, co je to zač, připadala mi, jako taková chudinka nešikovná, co jí všechno padá z rukou.

Ota vstane, obleče si montérky s laclem přes pyžamo, na hlavu nasadí přilbu, do ruky vezme kladivo.

Ota: Říkal jsem si: potřebuje šikovnýho chlapa, kterej umí vzít za práci a tu a tam i něco vopravit,

Ota dělá že zatlouká hřebík a praští se kladivem do palce.

Ota: Ale pak když jsem jí poznal. Pane doktor, tomu mi nebudete věřit...." Otočí se na terapeuta. "

Odhodí kladivo. Svlékne si montérky a zase tu stojí jen v pyžamu.

Ota:Říkal jsem jí pořád: Holka ty mě jednou dostaneš do blázince.

Z věšáku vezme dámský klobouk, pomalu jej opráší a pak si jej nasadí. Mluví zpitvořeným ženským hlasem:

Ota - ženským hlasem:Z toho si nic nedělej Otíku, to máš ještě dobrý. Měla jsem i takový, který jsem dostala do hrobu. Jeden milenec vodemě prchal po římse...

Ota vymění dámský klobouk za pánský a hraje, že jde po římse, snaží se rukama vyrovnávat balanc...najednou balanc ztratí a padá dolů. Vstane a zase si nasadí ženský klobouk. Běží k místu kde před tím spadl a spráskne ruce.

Ota - ženským hlasem:Bylo to z pátýho patra představte si. Lidi se seběhli a volali, že sebevražda a vono kdepak sebevražda. Takže si pamatuj milý Otíku, až budeš vodemě prchat po římse, tak dej pozor, aby nebyl moc velkej mráz, protože pak to tam strašně klouže a taky u sousedního vokna je prej ta římsa nějaká užší, nebo co, to mi říkal zase jinej, kterej po ní prchal.

Ota si sundá dámský klobouk a pověsí jej zpět na věšák a jde si sednout zpátky na židli, mezi ostatní.

Ota: Protože jsem vyučenej pokrejvač, milej pane doktor, po úzkejch římsách chodit umím, Tak jsem nespád dolů a neskončil v hrobě, ale tady...."

Napjaté ticho do kterého Alois nepřítomně počítá do pěti.

Terapeut: " Nechápu, když vám vyprávěla o dalších milencích, že jste s ní i přes to zůstával."

Ota:"Když vona říkala, že jich měla tolik jenom proto, že v nich hledala mě. A teď, když mě našla..."

Terapeut:"Poslyšte, vy vůbec neznáte ženy, myslíte, že se jen tak snadno zbavují trubců co je obletují. Jim totiž dělá dobře. Jste velmi naivní, já určitě nemám za sebou ani polovinu vašich zkušeností ale tohle by se mě stát nemohlo a vám jak doufám se to hle po téhle zkušenosti už taky nestane.Tak a kdo další?"

Karel: Dovolte pánové, já opravdu spěchám, takže bych si dovilil vysvětlit, jak to celé bylo a, že sem vlastně vůbec nepatřím. Já se jmenuji Karel a ptáte se, proč jsem se sem dostal? To kvůli tý sv.../ozve se dlouhé pípnutí z reproduktoru/ Kvůli tý kr.../opět dlouhé pípnutí/Já bych jí nejradši pí.../pak už následuje pouze nepřetržité pípání na reproduktoru, do kterého Karel otevírá ústa a vyslovuje neslyšné nadávky./Takže tady alespoň vidíte, že sem opravdu nepatřím a, že tedy můžu jít.

Terapeut: To bohužel nepůjde, protože přerušovat skupinu se nesmí. Významně by to narušilo další léčbu našich pacientů a to snad na svědomí mít nechcete? Nikdo další bude pokračovat?

Inženýr:"Já jsem tu taky s paranoidní psychopatózou, a to, co jste zažil vy, s tou římsou, je myslím proti tomu, co jsem zažil já, úplná pohádka.
Ta moje mi rovnou řekla:

Inženýr si přes pyžamové kalhoty navleče dámskou sukni v pase na gumu.

Inženýr ženským dominantním hlasem:To já mám dva milence a manžela a, vod nich nevedejdu a, jestli se ti to nelíbí, můžeš jít.

Udělá dominantní gesto, pak si svlékne sukni a přehodí si jí přes ruku.

Inženýr: Nejdřív jsem jí nevěřil a myslel jsem si, že se mnou jen tak laškuje a chce bejt zajímavá, ale potom jsem přišel na to, že to myslela docela vážně, a to, co jste zažil vy, s tou římsou, je myslím proti tomu, co jsem zažil já, úplná pohádka."

Posadí se zpět na židli.

Ota: "Pohádka říkáte"

Inženýr: Vám hrozilo akorát, že spadnete a rozplácnete se jako přejetá žába, ale mě doma žrala žárlivost.
To nevíte, jaký je to peklo.

Pověsí sukni na věšák, jde si sednout na židli.

Předvádí, že sedí v noci doma a čeká, dívá se na hodinky - upíjí něco z lahve a pak řekne směrem k divákům.

Inženýr: Když nebyla v noci doma, což bylo docela často, celou noc jsem kolikrát nespál a myslel na to, co, kde, s kým zrovna dělá.

Podklesne mu hlava a usne, ale z reproduktoru se ozve ženské vzdychání, které jej probere a on se opět zhluboka napije.

Inženýr: To, že se zrovna nežínýruje, tak na to jsem už měl jistý důkazy. Chodil jsem do práce tak nevyspalej, že si to ani představit neumíte. V práci jsme zrovna

Vstane, natáhne si na pyžamo kalhoty a na hlavu si nasadí pánský klobouk, jde jakoby do práce, posadí se ke stolu který je kousek dál a začne něco kreslit na připraveném papíře.

Inženýr: V práci jsme zrovna konstruovali nějakou velkou oceánskou parník, já totiž konstruju lodě, no a jak jsem byl nevyspalej, tak jsem takhle rýsoval příď a usnul jsem u toho.

Ta ruka mi v tom spánku ujela a narýsoval jsem tu příď křivě.

Inženýr vstane od stolu, svlékne si kalhoty a sundá klobouk, vše pověsí zpět na věšák.

Inženýr: Ta loď se pak potopila někde u ostrova Malla Walla, v Tichém oceáně, i se sto třiceti cestujícíma na palubě. Určitě jste o tom neštěstí slyšeli, byla to největší tragédie za posledních deset let, byli toho plný noviny a já jsem si měl jít sednout

Posadí se na židli mezi ostatní.

Inženýr: Známý právník mě z toho vysekal a uhrál jsem to na duševní chorobu - paranoidní psychopatózu. Tak jsem nakonec skončil tady, protože blázelec je pořád lepší než kriminál."

Venca: "Stotřicet cestujících říkáte, vždyť pane vy jste vlastně vrah, a měl by jste být za mřížema"

Ota: " Jak to vrah, milej pane, vám se to řekne, vy jste nikdy neměl nymfomanku. Já tady inženýra úplně chápu."

Venca: " Jak vy to můžete vědět, že jsem nikdy neměl nymfomanku."

Ota: " Tebe by nymfomanka slupla i s chlupama. Myslíš si, že bys mohl uspokojit nymfomanku".

Venca: "A proč myslíte, že jsem tady"?

Alois: Raz...dva...tři...čtyři...pět...

Ota: "Co to pořád počítáte pane , dyť je to s váma úplně k zbláznění."

Alois: " Byl jsem pátej! Jednou mě ta moje holka povídá:

Alois vstane a natáhne si dámskou blůzu.

Alois - koketním ženským hlasem:
Lojziku pojedeme na výlet.

Alois si na dámskou halenku obleče pánskou vestu, do ruku se vezme černý deštník. Tak se několikrát projde po jevišti. Pak se posadí na zem, dělá, že mhouří oči proti slunci.

Alois: Našli jsme si takový pěkný místečko, na takovém kopci, spíš menší skále. Bylo to pěkný od sluníčka vyhřátý místečko a najednou vona povídá:

Jemu horko, odloží deštník i pánskou vestu.

Alois - koketním ženským hlasem:
"Zahrajem si na pravdu."

Alois si zase vestu obleče

Alois: "Tak jo. Tak já třeba začnu.

-Než jsem se s tebou seznámil, tak jsem měl dvě ženský najednou.

Celej jsem vám zčervenal studem, protože tahle vyslovený nahlas to vypadalo, ještě hůř a celej jsem se za to zastyděl. Víte vona byla taková éterická múza, taková křehká, že se jí člověk bál dotknout aby se mu v ruku celá nerozpadla.

Jenomže nad moje očekávání nehnula ani brvou a povídá:

Alois si zase sundá vestu

Alois - koketním ženským hlasem:

Lojzo, to já jich stihla za den pět. Pepu, Zdeňka, Járu z fabriky a Vlášdu, co bydlí naproti...

A kdo byl ten pátej, zeptal jsem se, pobaven dávnou historkou, která se mě netýkala..

No...víš...pátej...Chvíli koktala. Tak pátej jsi byl ty...

No, pánové, zatmělo se mi a probral jsem se až v nemocnici a vod tý doby si to nějak nemůžu srovnat v hlavě".

Rozevře černý deštník a klapne si ho nad hlavou, aby mu v něm hlava zůstala.

Po nějaké chvíli jej zase rozevře, vstane a jde věci pověsit na věšák. Jde se v pyžamu posadit zpět na židli.

Terapeut: Podle amerického výzkumu zvaného Lewinská, jich ale mohlo být i dvakrát tolik, záleží na tom, jestli mezi ni započítala i ty se kterými se například jen líbala, protože podle Američanů se počítají třeba i podezřelé skvrny na sukni.

Všichni soucitně pokývají hlavou.

Terapeut: "Koukám, že vás sem přivedla jedna a ta samá zkušenost. Dalo by se to zhrdnout, jako zkušenost s nymfomankou. Nejlepším řešením, pro vás pro všechny, v takovém případě je, na tu vaši nymfomanku zapomenout. Měli bychom ji nakonec odpustit, být trochu nad věcí, vždyť ona nás vlastně obohatila o zajímavou životní zkušenost a už vždycky jí budeme vděční za to, že jsme zase o krok dál ve svém poznání.

Vždyť ona za to vlastně ani nemůže, ženy už jsou prostě takové"

Rozhodí rukama terapeut a rozvášňuje se dál

Terapeut: Přečtete si třeba Freuda....A co máte vy? Vy jste říkal, že vás sem dostala taky nějaká ženská..."

Otočí se na Karla

Karel: Ale né, já jsem, nemluvil o ženský, ale o politice, kvůli ní jsem tady, že jsem v parlamentu prosazoval, že by se měla voličům říkat pravda, ale takový ženský, jak jste tady vo nich mluvili, tak to jsem ani nevěděl, že existuje. Člověk furt jen sedí v parlamentu a vo životě nic neví. Z dovolením, bych si na některou z těch vašich nymfomanek vzal maila, dyby to šlo. To musí bejt ženská, já si s ní snad začnu dokonce bloggovat.

Terapeut: Tak vy sem vlastně nepatříte, co tu děláte, vy nám tu narušujete léčbu..."

Karel: Já bych s dovolením, kdyby mi někdo dal ten mail.

Připraví si notebook

Terapeut: Vypadněte, už jste pryč?

Dojde před diváky.

Terapeut: No tak vypadněte,.... je přestávka.

Přestávka

Nalézáme se stále v místnosti blázince. Všichni sedí na židlích do půlkruhu, v čele sedí terapeut. Chybí tu jen Karel.

Na dveře se ozve zaklepání. Terapeut se nervozně rozhlédne, ozve se nové zaklepání.

Terapeut: Kdo nás to zase ruší....dále!

Na scénu přichází Irenka. Má na sobě všechny ty věci, ve kterých jí chlapi hráli v první půlce, to znamená: dámský klobouk, dámskou sukni a halenku

Irenka: Ahoj mazlíku, přinesla jsem ti objídek.

Terapeut: To seš hodná Irenko, ale teď ještě pracuju, vydrž za chvíli končíme.

Ota: Jé, nazdar Iris!

Terapeut: Počkejte...vy se znáte s mou ženou?.

Irenka zkoprnělému terapeutovi vtiskne do náruče hliníkový ešus.

Irenka: Ježiš, nazdar kluci, co tu všichni děláte?

Terapeut: Iris...kluci...

Irenka se se všemi líbá a objímá v té euforii šťastného shledání.

Inženýr: Počkat, počkat!....my se všichni známe...?"

Terapeut, se chytí za hlavu a při tom mu z náruče vyklouzne hliníkový ešus, který dosud držel a s rachotem se rozeběhne po zemi.

Ticho, jen doznívání rachotu.

Inženýr: No, jo...

Ota: Iris, jak to, že znáš tady inženýra a tady mladýho...?

Terapeut: Počkat, zakazuju vám moji manželku oslovovat takhle důvěrně Iris

Ota: Neberte to osobně pane doktor, ale já chci, aby mi to tady Irenka vysvětlila, jak to, že zná tady inženýra a ty vostatní.

Irenka: Ale to je na dlouhý povídání...

Terapeut: Já bych si to taky rád poslechnul

Irenka: Tak jo

Irenka se posadí do čela uspořádaných židlí, na místo, kde dříve seděl její manžel. Všichni se posedají na židle do půlkruhu kolem ní.

Irenka: Za všechno vlastně může tady můj manžel, protože v tomhle blázinci tráví všechnen svůj čas, skoro není doma a mě zanedbává a tím to vlastně všechno začalo. Pamatuješ, jak jsi jednou zjistil, že nám zatejká do střechy a pozval pokrývače. Říkala jsem si, holka zkus to, jen tak pro zábavu.

Irenka během řeči vyleze na hliníkový žebřík a zvolá kamsi nahoru.

Irenka: Vy jste takovej šikovnej, to musí bejt těžká práce,

Otočí se k divákům

Irenka: to na chlapy vždycky zabere

Pak nafilmuje, že jí uklouzla noha a dole pod žebříkem jí chytí Ota. Nepustí jí, začnou se objímat.

Irenka: Šlo to až překvapivě moc snadno a to mě trošičku votrávilo a zase jsem se nudila.

Vymaní se z jeho náruče, jde si zase sednout.

Irenka: Říkala jsem si, jo pokrývač dobrý, ale kdo si má pořád povídat o tom jestli je lepší pálenej Bramac nebo eternit. Potřebovala jsem někoho, kdo by uspokojil i mou duši, někoho komu nekončí životní obzor u Blesku nebo Aha

Alois, Ota, Inženýr: Aháááá!

Vydechnou jednohlasně.

Irenka: Toho si nechám v záloze, protože člověk nikdy neví, kdy bude potřebovat zatlouct hřebík ale, že si k němu najdu někoho s vyšším IQ. Tak jsem jednou zašla na výstavu Chagalla. A tam jsem potkala tebe Lojzíku. Vzpomínáš?"

Alois: No, a já myslel, že si s tou sklenkou vína vopravdu zakopla a ty sis jí teda do toho dekoltu vylila schválně....?

Irenka se rozpustile zasměje.

Irenka: "Tam jsem pro tebe vymyslela speciální model - éterická koketa. Chodit s tebou po výstavách bylo docela fajn, ale jinak Lojzíkú, co si budeme povídat, v posteli sis četl a tak jsem si nabalila tady inženýra...."

Terapeut: Jak je možný, že jsem to nepoznal...

Irenka: Něco ti řeknu, chlapi jsou vlastně hrozně jednoduchý, když jim ženská uvaří a vobčas je pohladí, může si vlastně dělat co chce a ten chlap na to nikdy nepřijde...

Terapeut opět zaúpí.

Terapeut: Jak jsi mi to mohla udělat, já tě...já tě...."

Rozeběhne se k Irence a vypadá to jako by jí chtěl skutečně ublížit, ale mezi ní a jejího manžela se postaví Alois, zastaví rozběsněného terapeuta.

Alois: Počkat, tady se žádný násilí konat nebude a na ženský a notabene na Irence už vůbec né. Ostatně, neříkal jste, že máme své nymfomance odpustit.

Terapeut: To je pravda, ale to jsem ještě nevěděl, že mluvíte vo mí manželce.

Irenka ale najednou odstrčí Aloise, a udělá gesto, že se umí bránit i sama.

Irenka: Náhodou bys mě měl bejt vděčnej, náhodou jsem takhle potvrdila celou tu tvojí teorii, kterou už léta píšeš a nevěnuješ se mě, totiž, že když ženská správně zatlouká, chlap pozná velký kulový... Komplex Trubec si to myslím nazval.. Zatím co Oidipův komplex by se dal definovat, jako fixování na matku, Trubecký komplex se dá definovat jako fixování na nymfomanku. Pořád jsi mi vyčítal, že jsem nevzdělaná, že nečtu tvý vědecký práce a vidíš čtu a co víc, převádím je do praxe..."

Terapeut: " Já tě snad fakt zabiju."

Vrhne se na ni a začne Irenku škrtit, ostatní je, odtrhávají je od sebe.

Alois: Lidi neblbněte, tenhle kýč už je jednou v Othellovi.

Irenka: Pom...pom...pomóóó!

Irenčino volání o pomoc přivolá dva pochopy v bílých pláštích se svěrací kazajkou, do které napresují vzpouzejícího se terapeuta.

Irenka: Jsem vám všem strašně moc a moc vděčná, že jste mě zachránili před tím psychopatem.

kašle

Irenka: Berme to tak, že jste mi teď oplatili všechno to, za co vlastně vděčíte mně. Vždyť považte, co byste byli beze mě, to, že jsem chodila s vámi se všemi, mělo mnoho výhod. Například jsem od nikoho z vás nepožadovala rozvod. Navíc to že se líbím, svědčí o tom, že máte dobrý vkus. Dále jsem získávala zkušenosti, kterými jsem pak mohla obohacovat jiné. A v neposlední řadě, všichni jste se mi nakonec seznámili a získali tak sobě spoustu skvělých přátel, se kterými můžete chodit na golf nebo na bowling.. Považte i kdybyste si jednou tejdně měli jít spolu třeba jen zahrát fotbal a pak zajít na pivo, jaká by to byla pro vás slast."

Ota se při slově pivo olízne.

Alois: No, jo, dyť ona má vlastně pravdu. Měli bychom jí odpustit, bejt nad věcí, dyť ona si s tím svým cvokem doma moc neužila, vona za to vlastně nemůže, může za to ten její.... A my na to pivo můžeme přece zajít hned!

Inženýr: To je fakt, má co si zasloužil, konečně pozná sám na sobě, co jsou to elektrošoky.

škodolibě si zamne ruce.

Irenka přechází suverénně po scéně a najednou, zatímco ostatní pomalu odcházejí, se zadívá do publika, jakoby tam někoho objevila. A skutečně s někým se začíná dorozumívat, vypadá to jako by si sjednávala schůzku, nakonec se dohodnou, ona ukazuje pět prstů a směřuje i místo, kde se sejdou. Pak neznámému frivolně zamává a s ženskou nadřazeností, které jsou ženy schopny, suverénně a svůdně odchází ze scény.

Konec